

Letnik XV - št. 8, september 2008

Glasilo občine Trzin

odsevi

Novosti v šoli in dobro
delo gradbincev

Delo me samo poišče

Pravna država, kako te
razumeti

Trzinci na Triglavu

Četrstoletnica na očaku - Trzinski planinci na Triglavu

Ob sestavljanju programa izletov za leto 2008 smo si rekli, da je treba počastiti 25-letnico obstoja našega planinskega društva tudi malo bolj konkretno in ne le na simbolni ravni. In tako je padla odločitev o tem, da pade pod nogami Trzinčev kar sam slovenski gorski prvak - Triglav. Nanj smo se hoteli povzpeti že prvi avgustovski vikend, pa so nam jo zagodle višje sile. Kot je na višku planinske sezone tam zgoraj v navadi, smo tik pred zdajci izvedeli, da bo prav tisti konec tedna pri Triglavskem domu na Kredarici manjša proslava ob upokojitvi enega od vremenskih opazovalcev, otvoritev spominske plošče, maša, izlet vinskih kraljic, stopetdesetih železarjev, postavitev lestve na vrhu za povišanje nadmorske višine, javna vaja simfoničnega orkestra z neposrednim prenosom nacionalnega radia in še nekaj podobnih, gorskemu okolju »prijaznih« akcij oziroma podvigov.

Enotedenski zamik izleta se je pokazal za dobro odločitev že v nočnih urah iz petka na soboto, ko je okrog tretje ure prenehalo deževati, za kar je menda poskrbel sam občinski vremenski svetnik. Udeleženci smo se tako pripeljali na izhodišče, v dolino Kot (ena od treh ledeniško preoblikovanih dolin na severni strani Triglavskega pogorja), ravno ko se je zjasnilo in je bilo vse okrog nas na sveže oprano, in to s predpranjem vred! Po pravici povedano smo se dobili že ob peti uri zjutraj na parkirišču trzinske OŠ, kjer pa se nismo kaj dosti videli, saj marsikdo (izjema so vozniki!) do tam še ni spregledal. V spodbudo nam je bila vsaj odprta Kraljeva pekarna... Kakorkoli že, pri Lengarjevem rovtu, edini krčevini v vsej dolini, natančneje v njenem zatrepu, se nas je nabralo kar 23! Ravno pravšnja številka za tak izlet oziroma skoraj po en udeleženec za vsako leto obstoja planinskega društva.

Za bolj uravnoteženo in sproščeno slovensko podobo smo si iz Prlekije sposodili celo planinskega vodnika.

Pisana kolona družin z otroki, mulcev in smrkelj, mladostnikov ter kaveljcev in korenin v najlepših letih (da ne omenjam babice in dedka!), katere starostni razpon je bil med 7 in 62 let, se je pogumno spopadla z le na začetku ponekod strmim in predvsem vlažnim vzponom. O deževni noči so pričali številni izviri, nekateri med njimi so kar na poti. Na srečo pa zaradi melišč in snežnih plazov pot hitro zapusti gozd in ruševje, kar smo obeležili z malico in počitkom (po Gogyju dvema najlepšima stvarima v gorah) pri Debelem kamnu. Še dobro uro hoda in že smo kosili pri Staničevi koči. Že malo pod njo, še lepše pa od tam, se nam je pokazal naš cilj - vrh Triglava. Po kosilu smo jo zato še bolj lahkih nog mahnil čez greben Rži, pod katerim smo se prvič oborožili s čeladami. In ravno ko smo se na razglednem grebenu Kredarice navadili na »zajle« (jeklenice), se je pokazal pred nami Triglavski dom. Seveda ob zvokih harmonike, ki pa je kasneje na srečo nismo več slišali. Zato pa smo lahko pred kočjo občasno ovohavali plinski derivat tamkajšnjega WC-ja. Ker so nam ljubše druge vonjave, je večina izkoristila pozno popoldanski čas za sprehod prek Triglavskega ledenika (natančneje manj kot hektar velike snežne krpe, ki je še ostala od njega in so ji menda nekoč rekli Zeleni sneg) na bližnjo Glavo. Po večernem ogledu 3-D predstave, imenovane gorski Sončev zahod, smo legli k zaslužnemu počitku, in to vsi hkrati. V souporabo smo namreč dobili žagarsko delavnico oziroma skupna ležišča. Še enkrat več se je pokazalo pravilo, da kdor smrči, prvi zaspi.

Zjutraj nismo ravno hiteli, saj smo pustili triglavske jurišnike naprej in se v miru okrancjali z vso gorniško opremo, kot se za tak podvig in zahtevnost zavarovane plezalne oziroma zahtevne poti tudi spodobi. Torej s plezalnimi pasovi, samovarovalnimi sestavi in čeladami ter se zagrizli v »malotriglavsko« strmino. Ta je bila vse bolj pokončna, dokler se ni na Malem Triglavu, kjer je bila pod nami že večina okoliških vrhov, povsem umirila. Še malo gorske telovadbe po grebenu (na katerem smo srečali tudi psa...), nekaj strmih odstavkov v dobri, a zelo zlizani skali, in že smo bili pri Aljaževem stolpu. Malo bolj veseli tisti, ki smo bili tam že kdaj prej, in malo manj tisti, ki so bili prvič, saj jih je čakal krst. Dogajalo se je marsikaj, tudi prevare, sicer pa si lahko več, menda celo krajši film, ogledate na <http://onger.org/menu.php?mode=vsebina&id=1>. Nismo pozabili niti na gasilsko sliko, na kateri je bilo tudi v resnici nekaj gasilcev. Veselje

pa je hitro zamenjala previdnost, saj nas je čakal še zahteven sestop čez Nogo do doma Planika. Potek celotne poti smo namreč izbral tako, da bi kar najmanj občutili vpliv »triglavske« magistrale, kar se nam je v celoti posrečilo. Na Triglavski škrbini smo jo mahnilo levo in ostali bolj ali manj sami z zahtevno potjo, kjer so mestoma po čeladah škrebjali kamenčki, a se je na koncu vse lepo izteklo. Na ta način smo lahko neposredno občutili eno od posledic podnebnih sprememb - skalovje je namreč iz leta v leto bolj razrahljano. Ko smo izstopili iz ostenja na melišče (takrat še snežišče), se nam je v nadaljevanju zdela pot kot avtocesta. In potem podobno od Planike dalje - spust po nekdanj konjski poti prek Konjskega sedla in čez Kurico v dolino Krme je bil le še »formalnost«. Le v dolini se moraš spet navaditi na jeklene konjičke in piknik vonjave.

Pri Kovinarski koči smo se na koncu počakali prav vsi udeleženci izleta (šoferji so morali še po avte v sosednji Kot). Kar preveč je bilo vsega, prehitro je minilo in premalo prostora je na tej strani, da bi zapisali vse, kar se nam je dogajalo nam izletu in motalo po naših glavah med in po njem. Verjetno bo o tem naj podvigu trzinskih planincev letošnjega leta še govora, vsekakor pa ga bomo predstavili tudi na enem od prihodnjih srečanj v Trzinu. Vodja izleta sem med vzponom razmišljal o tem, ali bi udeležence opozoril, da se zgoraj obnašamo tako, da bo šel o nas le dober glas, in se potem ugriznil v jezik. Pravilno sem namreč ocenil, da je naša skupina taka (nekaj ljudi sem srečal prvič), da to sploh ni potrebno. Kot takim se nam ne bo treba uvrščati med Triglavane, to je tiste, ki hodijo v gore le na ta vrh in se pogosto neprimerno obnašajo. Še enkrat bi se rad zahvalil vsem vodnikom in udeležencem, društvu za sposojeno opremo in predvsem, da smo lahko skupaj preživeli dva čudovita visokogorska dneva ter primerno počastili 25-letnico našega planinskega društva. In seveda - se vidimo na katerem od naslednjih društvenih izletov!

Vodja izleta:
Miha Pavšek

V domovanju sokola selca

Neurno poletje je med 19. in 27. julijem 31 mladih planincev preživelo v Podvolovljeku. »A je to v Sloveniji?« so bila vprašanja mnogih. Pa še kako blizu Trzina je. Dolina Podvolovljek leži na Savinjskem, med Dleskovškovo planoto na S in Kašno planino ter Rogatcem na J. Proti vzhodu je večje naselje Luče, ki je od tabornega prostora oddaljeno 10 km, oddaljenost od Trzina je preko prelaza Kranjski rak le 45 minut vožnje. Tja smo odšli po prvem hujšem neurju, ki je julija prizadelo Slovenijo. Posledicam neurja smo se čudili med vožnjo, saj je pokrajino čisto spremenilo. Najhuje je bilo na Kašni planini, kamor smo se tudi povzpeli, dolino Podvolovljek je neurje obšlo. Kako muhasta je lahko narava, smo občutili prav vsak dan. Bil je najbolj mrzel teden v letošnjem poletju, deževalo je skoraj vsak dan, čeprav je bila vremenska napoved kar obetavna. Naučili smo se jo brati po podvolovlješko in temu prilagodili program. Osvojili smo Jarški dom na Mali planini, Kočo na Loki pod Raduho, Okrešelj in Kranjsko reber, sprehodili smo se po dolini Lučke Bele, kjer je ornitološko gnezdišče sokola selca, do Riharske jelke in slapa Cuc. Čez dan so se vrstile ustvarjalne delavnice in igre z žogo ter tekmovanja Igre brez meja, met frizbija, turnir v enki in taroku. Zabavni večeri so bili letos predvsem

pevsko obarvani, imeli smo šaljive in poučne kvize, taborni loto, pravljico za lahko noč ter tekmovanje v mukanju. Še poseben je bil petkov večer, imenovan Vesela šiba oz. Planinski krst. Devet od mladih udeležencev je bilo prvič na taborjenju, a so se dobro držali. Za nenasitne želodce je skrbela kuharica Rezka, ki nas je letos še posebno razveselila. Pred odhodom je napekla kar osem pladnjev piškotov. Kaj vse se je dogajalo na taboru, se je dalo vsak dan spremljati tudi preko društvene spletne strani. Pohvaliti je potrebno prijazne domačine, vse udeležence, ki so letos zelo pridno hodili, ter tudi vodstvo tabora, ki si je vzelo čas in dopust ter prostovoljno pomagalo pri organizaciji in izpeljavi tabora.

Konec septembra se začnejo planinski krožki: za 1. triado, ki ga bosta vodila Simon in Polona, ter za 2. in 3. triado pod vodstvom Boštjana in Tomaža. Predvidoma oktobra bomo organizirali tudi srečanje za srednješolce. Vse informacije bodo objavljene na spletni strani **www.onger.org**. Vabljeni v našo družbo.

